

Tytuł: Ciemność wiodąca wolność na barykady

Autorka: Martyna Czech

Rok powstania: 2025

Technika: olej i akryl na płótnie

Wymiary całości: wysokość - 1,95 metra, długość - 6 metrów

Obraz jest dyptykiem, czyli tworzą go dwa identyczne wymiarowo malowidła przylegające do siebie. Podobnie jak w puzzlach obraz po lewej jest kontynuacją tego po prawej. Na dyptyku wielopostaciowa, dynamiczna scena. Namalowana intensywnymi kolorami, bez wyraźnie zaznaczonych konturów. Duże plamy barwne tworzą postacie, ich stroje i elementy krajobrazu. Na lewym obrazie uwagę zwraca naga, szczupła kobieta. Ma długie, rozrzucone na ramionach brązowe włosy. Ustawiona lekko swoim prawym profilem w stronę widza kroczy ku dołowi po czarnym wzniesieniu. Swoją prawą rękę ma wyciągniętą nad głowę, w dłoni szeroki pędzel jak do malowania ścian. Lewa ręka opuszczona, w dłoni trzyma brązową gąbkę. Wzniesienie, z którego schodzi to fragment barykady. Leży na nim, tuż pod kobietą, ludzki kościotrup. Ma częściowo zachowane fragmenty mięśni nóg, które przypominają podłużną i pękatą szynkę w koralowym kolorze. Pod nim kolejny fragment ciała z zieloną głową, częścią fioletowej dłoni, różowym kawałkiem ubrania i owalnym organem wewnętrznym w bordowym kolorze. Na lewo od kobiety stoi przodem do widza niska, przysadzista postać z blond włosami. Ma niebieskie, długie spodnie, szary podkoszulek i różową kamizelkę. W rękach trzyma pędzle malarskie. Obrysowana jest szeroką linią koloru khaki. Dalej na lewo wbity w czarne wzgórze prostokątny obraz w brązowej ramie. Ukazany od tyłu, jest pełen dziur po nożu, z których cieknie niczym krew czerwona farba. Za nim płonie intensywną, pomarańczową barwą wielkie ognisko. Na prawo od nagiej kobiety kłębi się tłum ludzi z małymi i dużymi pędzlami malarskimi w dłoniach. Są wśród nich mężczyźni i kobiety. Ubrani w kolorowe stroje, w których przeważają różne odcienie zieleni. Ukazani przeważnie do ud. Mają zafrasowane miny. Kobieta w turkusowej bluzce modli się do nagiej postaci na barykadzie. Pod tłumem leżą dwie osoby. Ta z tyłu na wznak. Ta z przodu w pozycji embrionalnej skierowana w stronę widza. Uwagę zwraca jej strój – musztardowy kombinezon w czarną kratkę. Na prawo od tłumu ludzi dalsza część barykady z wielkich szarych kamieni i brązowych, drewnianych sztachet. Na obrazie po prawej jest jej kontynuacja. Pod nią leży swoim prawym bokiem ze skulonymi nogami człowiek z niebieską

twarzą. Jego ciało pokrywa brązowa barwa. Na prawo od niego demoniczna postać kobiety. Jest ona ukazana swoim lewym profilem, ale z głową zwróconą w stronę widza. Ma trupią czaszkę zamiast twarzy okoloną długimi, intensywnie rudymi włosami. Nad jej czołem rozpostarty, bujny, różowy pióropusz. W piersi dziura z czerwonym sercem. Poniżej, w miejscu nóg, abstrakcyjne kłębowisko dużych plam w intensywnych odcieniach pomarańczowego i czerwonego. Z tego kłębowiska na lewo i na prawo na lewo i na prawo wynurzają się dwa kobiece torsy. Ten z lewej sięga niebieska ręka z czerwonymi szponami do ramienia mężczyzny pokrytego brązowym kolorem. Reszta jej ciała także jest upiorna. Ma czerwoną twarz, puste, białe oczodoły, czarne, rozwiane włosy, przez niebieską skórę brzucha prześwitują różowe wnętrzości. Drugi kobiecy tors, z prawej jest w całości pokryty włosami, które są wijącymi się węzłami w ceglanym kolorze. Kobieta wyciąga swoją lewą rękę w prawą stronę. Tło dla dyptyku stanowi intensywne niebiesko-fioletowe niebo. Na jego środku okrągły księżyc, w połowie pomarańczowy, w połowie szary.

W tym obrazie artystka odwołuje się do słynnego dzieła francuskiego malarza Eugène Delacroix „Wolność wiodąca lud na barykady” z 1830 roku. Przenosi romantyczny mit rewolucji lipcowej we Francji w realia niepokoju oraz kryzysów XXI wieku.